

Erdei alkonyat

Вечер в лесу

Lepihenhet a bolyban a hangyacsalád.
Elenyészik az ekhó.

Csalogány dala¹ lakja e sok kupolát?
Vagy a póri kakukkszó?

Milyen ó muzsikus siratódala száll
a szunyog-fuvolákról?
Nem öl álomi rém, ha tetődre kiáll
a cicád s lenyivákol.

Idehallik a darvak, e guszla-szavú
madarak sűrű krú-ja,
e nem emberi kórus olyan szomorú,
s olyan édes a búja.

Sietős soraink - temetői világ,
csupa dics, csupa túske.
Haloványul-elalszik a versben a láng,
a betűk csak az üszke.

Soraink - csupa csörte, kakasviadal,
de se kéje, se tétje.
Csak ahogy denevér fura szárnya kavar
szeleket bagoly-éjbe.

Kalapács is alig töri szét a diót,
de belül hol a magja?
Megesik, hogy a májusi büszke hahót
csak a tél hava hallja.

A vizekre zizegve hajolgat a nád.
A halak grimaszolnak...
Körözöl, kicsi pók, buborékba bezárt,
szabadulsz-e maholnap?

Az olajszinű égbe a nap lebukott.
Csak a nyír susog egyre...
De te félsz, ugye? Nem, s a szívem se dobog,
menedék ez az este.

(A [Viktor Szosznora versei](#) című kötetből. Baka István fordítása.)

[← Előző](#)
[Következő →](#)